

det humanitære område ved opbygning af demokratiske institutioner osv.

Det er en opgave, hvor Danmark får en central placering, bl.a. i kraft af at vi jo nu indtræder i OSCE-trojkaen i 1996 og står over for at overtage formandskabet i 1997. OSCE får store opgaver i det tidligere Jugoslavien, og lad os føje til, at hvis det lykkes for OSCE at gennemføre disse opgaver tilfredsstillende, kan det få stor betydning for OSCE's fremtidige rolle i den europæiske udvikling.

Søren Søndergaard (EL):

Jeg skal ikke bebrejde udenrigsministeren, at han ikke kan følge med i splittelserne på den yderste højrefløj, men fru Pia Kjærsgaard repræsenterer altså Dansk Folkeparti og ikke Fremskridtspartiet.

Derimod vil jeg nok tillade mig at bebrejde udenrigsministeren, at han ikke kunne se forskel på Dansk Folkepartis holdning og Enhedslistens holdning. Dansk Folkepartis og fru Pia Kjærsgaards holdning var noget med, at krigen var et spørgsmål om kampe mellem de kristne og muslimerne. Det er, hvad fru Pia Kjærsgaard har forstået. Enhedslistens holdning var, at vi skulle støtte de kræfter i Bosnien, som kæmper for et multietnisk samfund. Det vil sige, at forskellige grupper uanset etnisk og religiøs oprindelse skal leve fredeligt sammen.

Jeg synes, det er et problem, hvis vi har en udenrigsminister, som ikke er i stand til at se forskel på de to forskellige holdninger. Og det er måske i det hele taget problemet med udenrigsministerens holdning til denne her konflikt, at den er så lidt analytisk; det er bare en ren konstatering af, hvordan tingene er i dag. Ser ministeren overhovedet ikke nogen problemer i denne her freds aftale? Hvad står der f.eks. i freds aftalen om Kosovo?

Ministeren konstaterer så: Ja, vi har jo parterne indforståelse. Men enhver, der har fulgt lidt med, ved, hvordan parternes indforståelse er kommet frem. Da forhandlingerne lige før afslutningen var endt i et dødvande – Izetbegovic truede med at springe fra – ringede Clinton ikke til Izetbegovic, nej, da ringede Clinton til Tudjman og sagde: Kan du ikke snakke med Izetbegovic og overbevise ham om, at han skal skrive under. Og det gjorde Tudjman så.

Så er det ikke oplagt, at i den freds aftale ligger risikoen for, at det internationale samfund anerkender, at Bosnien eller rettere sagt den del af Bosnien, der er tilbage, bliver en kroatisk lyd-

stat? Eksisterer den risiko ikke? Jeg synes, udenrigsministeren er meget uanalytisk i sin måde at fremlægge det her på.

Derfor kan man godt, og det vil jeg vedkende, komme frem til den samme konklusion, som udenrigsministeren har lagt frem. Det er et ærligt standpunkt, og jeg er da sikker på, at udenrigsministeren gør det ud fra den bedste mening, men jeg synes altså, det er et problem i diskussionen, hvis ikke vi går ind og ser på, hvad en sådan freds aftale reelt repræsenterer – også af problemer.

Så vil jeg til sidst sige til hr. Arne Melchior, at jeg forstår også godt hr. Arne Melchiors synspunkt, men det, der er det lidt interessante, er jo, at nogle af de kræfter, som vi har været fælles om at støtte i Bosnien, nemlig de kræfter, der har kæmpet for et multietnisk samfund, omfatter nogle af dem, som er mest betænkelige ved denne her freds aftale, fordi de er meget bange for, at denne freds aftale kommer til at betyde en total adskillelse af de to samfund, og at det fører til en etnisk opdeling, som bliver svær at hele igen. Det er en reel diskussion, som jeg også synes at hr. Melchior skal gå ind i.

Pia Kjærsgaard (DF):

Jeg vil godt sige, at hr. Søren Søndergaard sådan set har gjort det meste af det arbejde, som jeg måske skulle have gjort, og tak for det. Men jeg må også bebrejde udenrigsministeren og sige, at fordi man er to partier, som ender med at stemme ens, betyder det ikke nødvendigvis, at man har nøjagtig de samme synspunkter. Jeg har redegjort for Dansk Folkepartis synspunkter. Det synes jeg var temmelig tydeligt og klart for ministeren, og derfor synes jeg ikke, ministeren skulle lave de sammenligninger, som vi også har set tidligere her i dag.

Arne Melchior (CD):

Jeg har vist et halvt minut tilovers fra før, og hvis jeg blot må sige til hr. Søndergaard, at jeg da er ganske enig i, at denne aftale vel ikke er, hvad skal man sige, arkitekttegnet. Den kunne man have ønsket sig anderledes, på mange andre måder osv. osv.

Og hvad fører det så til? Derfor spurgte jeg efter hr. Søndergaards og hans partis alternativ; jeg kan ikke fatte, hvis hans parti stemmer imod dette her forslag, for der foreligger altså ikke noget alternativ, og hr. Søndergaard kan ikke skabe det.